

## Българското психоаналитично общество

Публична лекция на д-р Николай Колев на тема  
„Разцепване-проекция на архаичния образ на майката.  
Клинично изследване на ориентацията в съня“  
17 декември 2016, София

Здравей, Николай! Поздравления за наградата и почетното членство в БПО.  
Здравейте, колеги!

Ще започна представянето на д-р Колев с една песен на Боб Дилън.

*Oh, where have you been, my blue-eyed son  
And where have you been, my darling young one  
I've stumbled on the side of twelve misty mountains  
I've walked and I've crawled on six crooked highways  
I've stepped in the middle of seven sad forests  
I've been out in front of a dozen dead oceans  
I've been ten thousand miles in the mouth of a graveyard  
And It's a hard rain's a-gonna fall*

*Oh, what did you see, my blue-eyed son  
And what did you see, my darling young one  
I saw a newborn baby with wild wolves all around it  
I saw a highway of diamonds with nobody on it  
I saw a black branch with blood that kept drippin'  
I saw a room full of men with their hammers a-bleedin'  
I saw a white ladder all covered with water  
I saw ten thousand talkers whose tongues were all broken  
I saw guns and sharp swords in the hands of young children  
And It's a hard rain's a-gonna fall.....*

(Dylan, B., "A Hard Rain's A-Gonna Fall")

Боб Дилън изпява тази песен за първи път през 1962 г. в Карнеги Хол. Тя се състои от поредица от въпроси и отговори и описва трудно пътешествие през територията на несигурността, страданието и конфликтите между хората.

54 години по-късно или точно преди една седмица, Нобеловата награда за литература бе връчена на Боб Дълън. Церемонията стана известна с две необичайни събития. Първото от тях бе спора дали неговата поезия е истинска литература и заслужава да се нареди сред творчеството на най-великите умове на планетата. Второто събитие бе изпълнението на „A Hard Rain's A-Gonna Fall“ от пънк-рок иконата Пати Смит, която толкова дълбоко се разчувства докато пях, че прекъсна песента на рефрена

*„I saw ten thousand talkers whose tongues were all broken“*

Трябва да кажа, че очите ми плуваха в сълзи докато наблюдавах смущението и скромността на Пати, която простичко каза: „Sorry! I am so nervous“. Интересен

факт обаче бе, че тя възобнови песента не от началото на куплета, а от рефрен свързан с ранимостта на ранното детство:

*„I saw a newborn baby with wild wolves all around it“.*

Преди три дни Пати Смит публикува своя статия в The New Yorker, от която става ясно, че е била избрана да участва в церемонията заради огромното влияние на Дилън върху нейния собствен живот и творчество. Тя написа, че е получила албума с тази песен като подарък от майка си за своя 16 рожден ден. И че до края на живота си е останала омагьосана от поезията на Дилън. Самата тя става певица и поетеса, а една от поемите ѝ – „Кучето на Дилън“ е вдъхновена от неин сън с Боб Дилън.

Разказвам тази история по няколко причини. Първата е, че фабулата и чувствеността на „A Hard Rain's A-Gonna Fall“ са брилянтна метафора на това какво представлява психоанализата, а емоциите, връхлетяли Пати Смит и разплакали мен и по-голямата част от публиката в Стокхолм, са пример за явлението пренос.

Втората причина да я разкажа е, че случилото се в Швеция е много подобно на моите собствени отношения към нашия гост този следобед. Николай Колев живее, обучава се и работи като психоаналитик в Стокхолм, но е родом от София, където завършва медицина и по-късно практикува като лекар. Той напуска страната преди 48 години, но се завръща периодично, за да проследи „Какво става с психоанализата в България“. През последните 11 години, ние, неговите бивши анализанти, сме чували този въпрос десетки пъти.

Но неговият интерес към развитията в България бе и повод да се запознаем през далечната 1999 г.. Тогава прекарахме няколко незабравими, поне за мен, часа в споделяне на опит и обсъждане на психоаналитичната терапия с тежко разстроени пациенти. Той се бе срещнал и с други колеги и тези разговори породиха надежда в сърцата ни, съкрушени от неуспешните дългогодишни опити да се обучим като психоаналитици.

Няколко месеца по-късно заедно с мои колеги се осмелихме да го помолим да се установи в София, за да анализира първата група заинтересувани от психоанализата лекари и психолози. Той, разбира се, отговори уклончиво и обясни, че има пациенти и семейство в Стокхолм, които не може да напусне. Аз и колегите ми се натъкнахме на поредния неуспех от една дълга епопея.

За моя изненада обаче, 2 години по-късно, Николай Колев се обади по телефона, за да ми съобщи, че е приключил работа с пациентите си в Стокхолм и чрез Международната психоаналитична асоциация е уредил преместването на практиката си в София. В периодът между 2002 и 2005 г. той анализира 9 българи, а в последвалите години супервизира още 3-ма от кандидатите на българското психоаналитично общество. Благодарение на него стана възможно възникването на нашето дружество, но също и моето лично развитие. Подобно на Пати Смит, аз никога няма да забравя моята първа аналитична сесия, анализа на първия ми сън, моментите на прозрения, напасване, моментите на болезно разминаване и разбира се тъгата от последната ни сесия.

Днешната лекция е посветена на оригинална психоаналитична теория за географията на архаичното пространство и нейните прояви в преноса, сънищата и асоциациите на пациента. Искам да обърна внимание върху един аспект на този богат и сложен текст, който според мен е важен, но е вероятно да бъде загубен сред другите акценти на доклада. Когато един аналитик работи с пациент, той неизбежно ползва теории. Добрият аналитик обаче държи теориите в ума си и не им позволява да вземат превес над клиничната ситуация тук и сега. Това е и моят спомен от анализа ми с доктор Колев – неговите интерпретации следват хода на асоциациите. Той знае мястото на теорията и практиката и всяко от тях има своя запазена територия в преноса и контрапреноса, а оттам и в аналитичния процес.

Неговата аналитична сила, елегантно и деликатно присъствие позволиха на цяло едно поколение български психоаналитици и кандидати, на нас, неговите аналитични синове и дъщери, да не се страхуваме от суровия дъжд на Боб Дилън. Днес той продължава своята песен пред още по-широка публика.

Доктор Колев, имате думата.

София  
17 декември 2016

Светлозар Василев